

hed, der vistes hende. Men der var ogsaa noget i hendes Væsen, der tydede paa, at hendes Hjerte bar paa et friskt Saar, der i Øjeblikket fik hende til at føle sig ensom i Verden.

Dagen efter, at Doktor Mikkelsen havde været der, fulgtes de som sædvanlig ned ad den høje Havetrappe, hvor Torben gerne maatte støttes lidt.

„Kan De gætte, hvem jeg venter Besøg af idag?“ spurgte han.

„Venter Godsejeren Fremmede?“

„Ja. Men De kan ikke gætte, hvem det er.“

„Nej, naar det ikke er Arkitekt Schmidt.“

„Nej, ham er det ikke.“

„Det er maaske Præsten?“

„Nej, han kommer vist ikke mere.“

„Ja, saa veed jeg ikke. For andre har her jo ikke været.“

„Det er Bjørn Hamre.“

„Digteren?“

„Fabulisten og Rabulisten — ja. De veed, han holder for Tiden Foredrag her paa Egnen. De læste selv forleden for mig om hans Møde derovre i Mellerup.“

„Saa kender Godsejeren ham?“

„Ja lidt. Og nu kan De altsaa faa den berømte Oprører at se, Frøken Hecht. Han er forresten slet ikke den Menneskeæder, han af mange bliver gjort til. Han fortærer kun sig selv. Som de fleste af den Slags Folk.“

Om Anledningen til Besøget sagde han ikke noget. Han kendte Bjørn Hamre fra de unge Dage i „Aprilforeningen“, og Digteren havde nu sendt ham et fortørnet Brev i Anledning af hans Forhold til Egnens Landarbejder-Forbund. Trods Brevets Tone havde han besvaret det med en Indbydelse til en personlig Sammenkomst.

Da han var kommen tilsæde i sit Telt og havde faaet et Tæppe svøbt om sig, vilde Frøken Hecht som sædvanlig fjerne sig for ikke at være til Ulejlighed. Men Torben bad hende blive. Og han beholdt i den Anledning hendes Haand lidt længere, end det just var nødvendigt for at faa hende til at forstaa, at hun skulde sætte sig.